

Svajonų
ROMANAI

Istorinis

Maištingieji
Arandėilai

4

SARAH MALLORY

Atpirkimas

Knygute.lt

Sarah Mallory

ATPIRKIMAS

Keturių knygų serija
„*Maištingieji Arandeilai*“
Ketvirta knyga

Versta iš Sarah Mallory,
The Outcast's Redemption, 2016

© Sarah Mallory, 2016

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2017

© Elena Lamsodytė, dizainas, 2017

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0311-5

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

1804 metų kovas

Apšerkšnijęs Arandeilo kaimelis skendėjo mėnesienoje. Niekas nejudėjo, daugelis langų buvo tamsūs, langinės uždarytos. Išskyrus namą prie bažnyčios. Tvirtu kvadratinio pastato pirmo aukšto languose šalia durų degė ryški šviesa. Tai buvo vietinio pastoriaus Tito Dankombo namai, kurie žadėjo prieglobstį bet kuriai vargstančiai sielai.

Kaip visada, – galvojo vyras, lipdamas laiptais prie paradinių durų. Visai kaip prieš dešimtį metų, kai jojo per kaimą lyg paties velnio genamas. Tuomet nesustojo. Dabar buvo vyresnis, išmintingesnis ir jam reikėjo pagalbos.

– Norėčiau pasikalbėti su pastoriumi.

Tarnas dirstelėjo į lauką, bet nepažįstamasis stovėjo nuleidęs galvą, ir platus skrybėlės kraštas metė šešėlį ant veido.

– Apie ką turėčiau pranešti?

– Pasakykite, kad atėjo pavargęs klajūnas. Vargšas paklydėlis, kuriam reikia pagalbos.

Tarnas dvejojo.

– Ne, jau vėlu, – pagaliau pasakė. – Grįžkite rytoj iš ryto.

Jis pabandė uždaryti duris, bet nepažįstamasis ant slenksčio uždėjo koją purvinu batu.

– Šeiminkas mane atpažins, – nenusileido jis. – Maldauju, nuveskite mane pas jį.

Senukas pasidavė ir nuėjo pasikalbėti su pastoriumi, o nepažįstamąjį paliko laukti koridoriuje. Iš kabineto pasigirdo ramus, gerai pažįstamas balsas. Keleiviui įėjus į vidų pagyvenęs džentelmenas pakilo nuo stalo, nukrauto dokumentais bei knygomis. Nepažįstamasis praėjo pro senąjį tarną, ir kai jo veidą galėjo matyti tik pastorius, išsitiesė ir nusiėmė skrybėlę.

– Gero jums vakaro, pone Dankombai.

Pastoriaus akys išsiplėtė, tačiau balso tonas nepasikeitė.

– Sveikas atvykęs, mano sūnau. Treskotai, atnešk mūsų svečiui vyno. – Tik tarnui išėjus ir uždarius duris senukas pastorius leido sau nusišypsoti. – Palaiminta mano siela. Pone Wolfgangai Arandeilai! Pagaliau pas mus sugrįžote.

Wolfgangas lengviau atsikvėpė.

– Jūsų paslaugoms, pone. Džiaugiuosi, kad mane prisimenate... kad nepasikeičiau neatpažįstamai.

Pastorius tik ranka numojo.

– Esate truputį vyresnis ir rūpesčių prislėgtas, jei galėčiau taip pasakyti, tačiau būčiau bet kur jus atpažinęs. Sėskitės, mano vaike, sėskitės. – Jis pamojo į krėslą. –

Nieko neklausinésiu, kol atneš vyno, o tada galésime pasikalbėti netrukdomi.

– Dékoju. Turiu jus perspėti, sere, kad už mano galvą tebėra nustatytas atlygis. Kai jūsų tarnas atidarė duris, išsigandau, kad gali mane atpažinti.

– Treskoto akys labai nusilpo, bet sutemus jis vis tiek nori pats atidaryti duris, neleidžia savo žmonai. Net jei jus prisimena, Treskotas labai diskretiškas. To mano tarnai metams bėgant gerai išmoksta. – Pastorius nutilo, nes jų apkalbamas asmuo grįžo nešinas padėklų. – Na štai. Dékoju, Treskotai. Bet kaip čia yra, kad neatnešei pyrago? Net duonos riekelės?

– Ponia Treskot jau atsigulusi, šeimininke.

Ponas Dankombas atrodė nustebęs.

– Devintą valandą?

– Ji vėl blogai jaučiasi, sere.

– Maldauju, nesivarginkite dėl manęs, – įsiterpė Volfangas. – Man užteks ir taurės vyno. – Kai jiedu liko vieni, ramiai pridūrė: – Jis nenori skatinti tokius prašalaičius kaip aš vaikščioti pas jus.

– Jei tik žinotų, kas esate...

– Tuoju kur nors užrakintų.

– Ne, ne, mano berniuk, jūs klystate. Ne visi Arandeile tiki, kad nužudėte savo žmoną.

– Tikrai taip manote, sere? – paklausė Volfangas nebegalėdamas nuslėpti kartėlio. – Mane rado suklypu-

sį prie jos kūno, pabėgau nepasiaiškinęs.

– Neabejoju, kad tuo metu taip atrodė teisingiausia, – sumurmėjo pastorius dėdamasis akinius.

– Mano tėvui taip atrodė. Jis nė nesuabejojo mano kalte. Jei tik būčiau užsukęs čia. Esu tikras, kad būtu-
mėte įkalbėjęs mane likti ir gintis. Prakeikiau akimirką,
kai palikau savo šalį.

– Praeities pakeisti negalime, sūnau. Bet papasakoki-
te, kur buvote, ką veikėte visą dešimtį metų.

Volfgangas pasuko ilgas kojas arčiau ugnies.

– Buvau Prancūzijoje, sere, o ką ten veikiau... Saky-
kime, dariau viską, ką reikėjo, kad tik išgyvenčiau.

– Ar galiu paklausti, kodėl grįžote?

Volfgangas ilgai žiūrėjo į liepsnas.

– Sugrįžau įrodyti, kad esu nekaltas, jei tik pavyks.

Ar po tiek laiko dar įmanoma įminti mirties paslaptį?
Pastorius tylėjo, todėl svečias kalbėjo toliau – garsiai
išreiškė mintis, kurios sukosi galvoje nuo tada, kai nu-
sprendė sprukti į Prancūziją.

– Žinau, kad lengva nebus. Sostonai, mano žmonos
tėvai, vos mane pamatę pakartų. Žinau, kad tai jie pa-
skyrė apdovanojimą už mano sulaikymą. Gal Florenci-
jos mirtis buvo nelaimingas atsitikimas, bet labai įtartina,
kad kartu dingo ir jos deimantai. Negaliu atsikratyti nuo-
jautos, kad kažkas žino tiesą.

Pastorius atsiduso.

– Daug laiko praėjo. Teisėjas mirė, kaip ir jūsų tėvai, Arandeilų dvaras jau seniai stovi tuščias, ten gyvena tik vienas prižiūrėtojas. – Senukas nejaukiai pasimuistė. – Kiek suprantu, advokatas norėjo dvarą visai uždaryti, bet jūsų brolis išsireikalavo, kad Robertas Džonsas galėtų likti. Jie su žmona kiek galėdami prižiūri namą.

– Tas Džonsas, kuris mano laikais buvo liokajus? – paklausė Volfas.

Ponas Dankombas linktelėjo.

– Taip, tas pats. Tik, deja, advokatai namui išlaikyti pinigų neskyrė. Jūsų brolis darė ką išgalėdamas, kad pastatas bent jau visai nesugriūtų.

– Ričardas? Bet juk jo pajamos per menkos.

– Manau, kad jam buvo labai sunku, nors dabar jis vedė moterį... hmm... labai pasiturinčią.

– O, taip. Dabar jis turtingos paveldėtojos patėvis, – tarė Volfas. – Didelė paspirtis Arendeilui! Stebitės, kad žinau. Praėjusiais metais Prancūzijoje buvau sutikęs ledi Kasandrą, ji man papasakojo šeimos naujienas. Dar pranešė, kad turiu dukterį. Juk prisimenate, kad Florencija laukėsi, kai žuvo. Maniau, kūdikis irgi mirė, bet, pasirodo, ne. – Jis įsmeigė akis į liepsną, prisiminė, koks buvo sukrėstas, kai Kasandra pranešė, jog jis yra tėvas. – Dėl vaiko turiu nuplauti gėdos dėmę nuo savo vardo. Nenoriu, kad jai augant virš galvos kabotų mano kaltė.

– Nuostabus sprendimas, bet nuo ko pradėsite?

– Pirmiausia pasikalbėsiu su visais, kas galėtų ką nors žinoti apie tą naktį prieš dešimt metų.

Senukas papurtė galvą.

– Nebus lengva. Tarnų nebėra, išsiskirstė, o keletas senesnių jau mirė. Tačiau senasis liokajus Brentlis gyvena kaimelyje.

Pastorius nutilo tarpduryje pasigirdus švelniam melodینگam balsui.

– Tėtuk, aš susivėlinau. Senoji ponია Aulit nusilaužė koją, nenorėjau palikti jos, kol sūnus nesugrįžo... Ak, atsiprašau, nežinojau, kad turi lankytoją.

Volfas pakilo iš krėslo ir pasisuko į atėjusiąją – jauną aukštą merginą šviesiai melsvu apsiaustu ir derančia kepuraite, kurios raištelius kalbėdama buvo atsirišusi. Volfas matė vešlius šilkinčius plaukus, tvarkingai supintus į storą kasą.

– Greise, mieloji. Čia ponas... hm... ponas Peregrinas. Mano duktė, sere.

– Panele Dankomb, – Volfas pajuto įsmigusias tamsias tiriančias akis.

– Kaip čia atsiradote, sere? – paklausė mergina. – Lauke nemačiau kariatos.

– Atėjau iš Hindlešamo.

Pastoriaus duktė atrodė sunerimusi ir Volfas negalėjo jos kaltinti. Jis keliavo kelias savaites, drabužiai buvo susiglamžę, pats nuo vakar nesiskutęs. O dar ir atsirado

taip įtartinai.

Pastorius atsikrenkštė.

– Ponas Peregrinas kelias dienas pabus Arandeile, mieloji.

– Tikrai? – burbtelėjo ji nusisėgdama apsiausta. – Kiek žinau, *Arklio pasagos* smuklė labai jauki.

– Ak, tu nesupratai, – ponas Dankombas vėl atsikrenkštė. – Pamaniau, kad galėtume rasti ponui Peregrinui lovą keletui naktų.

Greisė širdyje atsiduso. Ir kodėl tėtis mano, kad turi būti gerasis samarietis kiekvienam priklydėliui? Ji nužvelgė abu greta vienas kito prie ugnies stovinčius vyrus; svečias buvo gerokai aukštesnis už šeiminką. Kelio dulkės nugulusios jo batus, drabužiai apdriskę, o marškiniai... ji – namų šeiminkė – buvo sukrėsta pamąčiusi tokius pilkus marškinius. Greisė nebuvo pratusi žiūrėti į ką nors užvertusi galvą, dažnai išgirdavo save vadinant išstypėle, tačiau šitas vyras aukštesnis už ją net keliais coliais. Tamsūs garbanoti jo plaukai susivėlę, drabužiai susiglamžę, skruostus dengė ne trumpiau kaip parą neskusti šereliai. Mergina pažvelgė jam į akis ir nors žvakių šviesoje neįžiūrėjo spalvos, akys keistai spindėjo. Ji sutrikusi nusigręžė.

– Nemanau... – pradėjo ji, bet tėtis nesiklausė.

– Ir pasistiprinti mums pateikta labai jau skurdžiai, mieloji. Ponia Treskot blogai jaučiasi, bet tikiuosi, kad tu ką nors surasi svečiui vakarienei.

– Na, žinoma, – tuojau atsakė mergina apsidžiaugusi palankia proga patraukti šį žmogų nuo savo tėvo, per didelio geraširdžio. – Gal ponas Peregrinas pageidautų eiti su manimi į virtuvę?

– Virtuvę? – nustebęs riktelėjo tėvas. – Mieloji...

– Man ten būtų kur kas lengviau pavaišinti poną Peregriną, sere, jis bus šalia ir galės pasakyti, ko norėtų. – Greisė išspaudė šypseną. – Parėjau pro virtuvę, mačiau smarkiai liepsnojančią židinį, todėl ten tikrai bus jauku. O tu galėsi ramiai užbaigti pamokslą, tėtuk.

Tėvas dar kartą pabandė protestuoti, bet įsiterpė nepažįstamasis:

– Maldauju dėl manęs nesijaudinti, sere. Jei turite užbaigti darbą, daugiau jūsų nebetrudysiu. – Jis pasiėmė aplamdytą lagaminą ir pasisuko į Greisę. – Veskite, panele Dankomb. Aš jūsų paslaugoms.

Pasakyta labai galantiškai, bet Greisės neapgausi. Ji vos linktelėjo galva ir pasuko prie durų.

– Greise, gal galėtumei atsiųsti man Treskotą, kai pamatysi. Turiu jį informuoti apie situaciją.

Greisė nustebusi atsisuko:

– Nėra būtinybės, tėtuk. Aš galiu ir pati.

– Jokio čia vargo, mieloji. Noriu jį pamatyti ir dėl kitų reikalų, todėl verčiau atsiųsk pas mane. Kiek galėdama greičiau.

– Gerai, sere. – Jos akys įsmigo į nepažįstamąjį. –

Eime.

Mergina perėjo koridorių, nusileido laiptais į rūšį, o vyras romiai nusekė jai iš paskos. *Ne*, – pagalvojo Greisė. – *Ponas Peregrinas romaus né iš tolo neprimena. Cha.* – Ji vos garsiai nenusikvatojo. – *Jeį jo pavardė Peregrinas, aš turbūt karalienė.* Akivaizdu, kad tėtukas jį akimirksniu taip pavadino norėdamas suteikti svečiui tariamo orumo. Tėčiui tai būdinga. Jis – mokslo žmogus, bet ir Greisė išsilavinusi, žino, kad ši pavardė lotyniškai reiškia *keliauninką*. Tėtis, be abejo, manė gerai pajaukavęs.

Mergina greitai nuėjo į virtuvę, išsiuntė Treskotą į viršų pas šeimininką ir atsigrėžė į svečią.

– Prašom sėstis prie stalo, o aš pažiūrėsiu, ko turime podėlyje.

– Užteks kokio *kąsnelio*, – sumurmėjo jis ir atsisėdęs ant suolo ištiesė ilgas kojas. – Gal trupučio duonos ir sviesto.

Greisė papūtė lūpas. Net sėdėdamas jis dominavo virtuvėje.

– Nemanau, kad jums pakaks *kąsnelio*, – atkirto ji ieškodama prijuostės. – Panašu, kad daug valgotė.

– Jūs teisi, šeimininke, bet kadangi jūsų virėja negaluoja, pasitenkinsiu riekele duonos su sūriu, jei tik žinote, kur ją rasti. Gal Treskotas mums galėtų padėti, kai sugrįš.

Greisė jau buvo ketinusi patiekti, kas papuls po ranka, tačiau vyro žodžiai ją sutrikdė. Mergina susiėmė ir pervėrė atėjūną lediniu žvilgsniu.

– Tikrai sugebėsiu pataisyti jums vakarienę. Prasta ta šeimininkė, kuri kiekviename žingsnyje priklauso nuo tarnų!

Volfangas pasidėjęs rankas ant stalo stebėjo, kaip Greisė Dankomb zuja po virtuvę. Jai gal kokie dvidešimt treji ar ketveri? Neprisiminė, kad gyvendamas Arandeile būtų ją matęs, bet prieš dešimtį metų Volfas nelabai rūpinosi, kas dedasi kaime. Jam pačiam ėjo dvidešimt penkti, nenoriai aprimo ir vedė. Mintyse iškilo Florencija, gulinti ant akmeninių grindų. Jis pagalvojo ir apie jos dukterį... jų dukterį. Apie kūdikį, kurį visuomet laikė mirusiu kartu su mama. Volfas pasitrynė smilkinius. Pagalvos rytoj. Dabar, po kelionės, jautėsi nusivaręs kaip šuo ir mirtinai išbadėjęs. Iš keptuvės sklido gardžiausi kvapai – priėmusi iššūkį jį pamaitinti šeimininkė gamino kažką skanaus.

Kai sugrįžo Treskotas, Volfas suprato, kad jis informuotas apie svečio asmenį. Tarnas atrodė sutrikęs ir nesmagiai pasijuto radęs Arandeilą iš Arandeilo, besėdintį jų virtuvėje. Panelės Dankomb tuo metu nebuvo, ir senasis tarnas sustojęs neryžtingai mindžiukavo nuo vienos kojos ant kitos.

– Pone, aš...

Volfangas jį nutildė:

– Ša, šeimininkė grįžta.

Greisė parėjo iš kiemo.

– Treskotai, prašau nueiti ir atnešti butelį vyno mūsų svečiui.

– Ne, ne tik man, – tuojau įsiterpė Volfas. – Atneškite taurę ir šeimininkei.

Akimirką pamanė, kad ji prieštaraus, bet Greisė tik susiraukė ir sugrįžo prie keptuvės. Virtuvėje buvo šilta ir jauku, stebėdama dirbančią merginą Wolfgangas apri-
mo.

Vardas jai tinka, – pagalvojo, nes mergina judėjo gra-
cingai ir pasitikėdama savimi, nors buvo dar tokia jauna.

Kai Treskotas vėl išėjo, Volfas tarė:

– Ar vakarienę ruošiate tik man?

– Mes su tėčiu jau pavakarieniavome, – atsakė ji ir
įmetė į keptuvę gabalą ėrienos. – Tėtukas iki ryto dau-
giau nieko nevalgys, nebent kokį sausainuką. – Ji baigė
kepti mėsą ir dailiai įguldė į lėkštę. – Štai, – tarė su įžū-
lumo gaidele. – Jūsų vakarienė.

Volfas pažiūrėjo į priešais padėtą maistą. Šalia mėsos
juostelių buvo įdėta keptų bulvių ir šaltos konservuotos
zuikienos bei pastarnokų pyrago.

– Toks maistas ir valdovui tiktų, – pagyrė jis. – Prisi-
jungsitė?

– Ne, dėkoju. Juk sakiau, kad jau vakarieniavau.

– Tuomet likite bent jau išgerti su manimi taurę vy-

no....